

**«Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά» (Ματθ.
6:24).**

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†)

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Κάτι που δεν μπορεί να συμβιβαστεί και να συνυπάρξει, σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου, είναι ο Θεός και η αμαρτία. Είναι αδύνατο να επιτύχει κανένας να τα έχει ταυτόχρονα καλά με το Θεό και με την αμαρτία. Αν θέλει να ζει στην αμαρτία δεν μπορεί να έχει του Θεού την εύνοια. Αν θέλει να αρέσει στο Θεό, ανάγκη να αποκρούει το κακό.

Η προσπάθεια να συνδυάζει κανένας στη ζωή του και του Θεού τα προστάγματα και της αμαρτίας τις απαιτήσεις καταλήγει σε μια διάσπαση της προσωπικότητας. Δημιουργεί τους ακατάστατους και αποτυχημένους ανθρώπους που, αν δεν καταλήγουν σε ψυχικές αρρώστιες, δημιουργούν αιτίες κοινωνικής αποσυνθέσεως.

Όταν κάποιος ακολουθεί το νόμο του Θεού, κάθε παρέκκλιση και στροφή προς την απιστία ή την ανηθικότητα δείχνει ασάθεια και στο βάθος επιπόλαιη αγάπη προς το Θεό, αν όχι πλήρη έλλειψή της.

Είναι γεγονός πως μερικοί πασχίζουν να συμβιβάσουν και τα δύο στη συνείδησή τους. Θέλουν και στα καθήκοντά τους προς το Θεό να είναι εντάξει και την αμαρτωλή ζωή να μην εγκαταλείπουν. Συμμορφώνονται εξωτερικά με τους τύπους της Εκκλησίας. Ζουν όμως παράλληλα προσαρμοσμένοι προς καθετί το αντιχριστιανικό και ανήθικο.

Η καρδιά τους μένει ξένη ουσιαστικά προς την πίστη. Επιφανειακά μόνο τηρούν ορισμένους τύπους, γιατί νομίζουν πως αυτό θα τους κάνει περισσότερο κοινωνικούς. Εκκλησιάζονται ίσως κάπως ή συμμετέχουν σε θρησκευτικές εκδηλώσεις, καθώς θεωρούν απαραίτητο να μη λείψουν από κανένα κοινωνικό ή κοσμικό γεγονός.

Στην πραγματικότητα παραδέχονται πως δεν έχουν σχέση με το Χριστό, αλλά για λόγους γενικότερους, ακόμη για σκοπούς συμφεροντολογικούς, δεν παραλείπουν και την παρουσία τους στις εκδηλώσεις των πιστών.

Αλλά το φαινόμενο μιας τάσεως συμβιβαστικής παρουσιάζουν και οι πιστοί χριστιανοί. Ενώ το παν στη ζωή τους είναι η πίστη και η ικανοποίηση του θείου θελήματος, εντούτοις εύκολα παρασύρονται σε υποχωρήσεις. Ή έστω ανέχονται και εκδηλώσεις ξένες προς την πίστη και το Ευαγγέλιο στη ζωή τους.

Και τούτο πρέπει πολύ να το προσέξουμε. Γιατί έτσι αρχίζει το ξέφτισμα της πίστεως και της ηθικής. Ακόμη γιατί αυτό εκδηλώνει έλλειψη αγάπης προς το Θεό. Δεν είναι περιφρόνηση προς το Θεό η παράβαση του νόμου Του; Και δεν το νιώθουμε μέσα μας πως αντιστεκόμαστε στο θέλημά Του, όταν αμαρτάνουμε; Η τύψη της συνειδήσεως, η προσπάθεια να δικαιολογήσουμε τη στάση μας αυτό ακριβώς αποδεικνύει.

Εξακολουθούν εντούτοις να ζουν μερικοί ταλαντευόμενοι ανάμεσα στον κόσμο του Θεού και στον αντίθετο πνευματικό κόσμο του κακού. Αλλά δεν μπορεί να συνεχίζεται επ' άπειρον αυτή η αμφιταλάντευση. Δεν την αντέχει ο ψυχικός μας κόσμος. Πρέπει να σταματήσει κάποτε. Πρέπει να αποφασίσουμε οριστικά πού θα δώσουμε την ψυχή μας. Ποιος θα γίνει της καρδιάς μας εξουσιαστής.

Θα έχουμε την τόλμη να διώξουμε της ψυχής μας τον εχθρό; Να αντισταθούμε στις επιθέσεις και τις απατηλές του κρούσεις; Αν σκεφτούμε λογικά, θα παραδώσουμε της καρδιάς μας τα κλειδιά στο Θεό. Εκείνος τότε

με τη χάρη Του θα εργαστεί μέσα στην ψυχή μας το έργο της τελειώσεως που οδηγεί στη λύτρωση και στην ευτυχία.

Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας, «Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Γ', σελ. 58.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>